

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 426/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED], proti časti prípisu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (o chýbajúcom rozhlase na izbách) č. k. IV/2 Gn 85/22/1000-22 z 18. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia práva podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/2 Gn 85/22/1000-22 z 18. novembra 2022 (ďalej len „napadnutý prípis“), pričom sťažovateľ ústavnou sťažnosťou tento prípis generálnej prokuratúry napadol len v časti týkajúcej sa chýbajúceho rozhlasu na izbách ústavu. Navrhuje tiež priznať finančné zadosťučinenie vo výške 25 000 eur. Žiada aj o pridelenie advokáta.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podaním z 30. júla 2021 adresovaným generálnej prokuratúre označeným ako „*Sťažnosť na podmienky výkonu trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce*“ namietal viacero porušení zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu“) vrátane chýbajúceho rozhlasu na izbách v uvedenom období. Krajská prokuratúra v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) vykonala 21. septembra 2021 tematickú previerku stavu zákonnosti v Ústave na výkon trestu

odňatia slobody Želiezovce (ďalej len „ústav“), ktorej predmetom bolo dodržiavanie stavu zákonnosti výkonu trestu odňatia slobody u odsúdených a ich podmienok v ústave na úseku stavebných podmienok, zabezpečenia zdravotnej starostlivosti, stravovania, zamestnávania, vybavovania sťažností, disciplinárnej praxe a využívania sociálnych práv u odsúdených. Z previerky bol vyhotovený „Záznam z tematickej previerky stavu zákonnosti v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce“ č. k. 3 Kn 1/21/4400-12 zo 6. októbra 2021 (ďalej len „záznam z tematickej previerky“), z ktorého záverov vyplynulo, že neboli zistené závažné nedostatky, a preto vo vzťahu k uvedenému ústavu nebolo potrebné zo strany povereného dozorového prokurátora prijať osobitné opatrenia.

3. Sťažovateľ podaním z 24. septembra 2021 adresovaným generálnej prokuratúre označeným ako „Sťažnosť proti postupu prokurátora“ namietal zákonnosť postupu krajskej prokuratúry a záverov jej záznamu z tematickej previerky. Toto podanie sťažovateľa, ktoré generálna prokuratúra po obsahovej stránke vyhodnotila ako podnet podľa § 31 ods. 2 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), bolo vybavené prípisom č. k. IV/2 Gn 85/21/1000-14 z 15. novembra 2021 (ďalej len „prípis generálnej prokuratúry z 15. novembra 2021“). Generálna prokuratúra v postupe dozorového prokurátora vybavujúceho podanie sťažovateľa z 30. júla 2021 vo forme tematickej previerky v ústave nezistila žiadne porušenie zákona alebo iného právneho predpisu, na ktoré by bolo potrebné reagovať prijatím prokurátorského opatrenia, a preto tento podnet odložila ako nedôvodný.

4. Sťažovateľ podaním z 15. augusta 2022 adresovaným generálnej prokuratúre označeným ako „Žiadosť o preskúmanie zákonnosti vybavenia podnetu“ opätovne namietal zákonnosť postupu krajskej prokuratúry a záverov jej záznamu z tematickej previerky. Toto podanie sťažovateľa, ktoré bolo po obsahovej stránke vyhodnotené generálnou prokuratúrou ako opakovaný podnet podľa § 36 ods. 1 a nasl. zákona o prokuratúre, bolo generálnou prokuratúrou vybavené napadnutým prípisom z 18. novembra 2022, ktorým opakovaný podnet sťažovateľa ako nedôvodný odložila, keďže nezistila žiadne porušenie, na ktoré by bolo potrebné reagovať prijatím prokurátorského opatrenia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Prokurátor vykonávajúci tematickú previerku stavu zákonnosti v ústave sa konkrétne nevenoval sťažovateľom uvedenému bodu o chýbajúcom rozhlase na izbách a následne ani generálna prokuratúra sa v prípise z 15. novembra 2021, ako ani v napadnutom prípise z 18. novembra 2022 k tomuto bodu konkrétne nevyjadřila.

6. Počas ubytovania sťažovateľa na rôznych oddieloch v ústave a na rôznych izbách ani v jednej z nich nebol nainštalovaný rozhlas. Rozhlas bol len na chodbách oddielov spolu s ovládaním hlasitosti a vypínačom. Takýto stav je v celom ústave okrem oddielu B4, uzavretého oddielu, nástupného oddielu a oddielu so špeciálnym zaobchádzaním, ktoré v jeseni 2022 prešli rekonštrukciou, v ktorej rámci bol na izby oddielov inštalovaný rozhlas. Chýbajúci rozhlas na izbách nie je možné nahradiť rozhlasom umiestneným na chodbe, pretože jeho praktické využitie je z dôvodu nemožnosti zosúladenia záujmov desiatok odsúdených nemožné, pre jeho počúvanie je tiež potrebné sa neustále nachádzať na chodbe v blízkosti reproduktora. Počas pobytu sťažovateľa na oddiele B4 po vyše roka bol tento „chodbový“ rozhlas nefunkčný.

7. Sťažovateľ svoje námietky podriadiť pod právo na súkromný život, kam je podľa jeho názoru možné zaradiť aj ľubovoľné trávenie voľného času neodporujúce právam iných osôb aj počúvaním rozhlasového vysielania. Treba zohľadniť širšie koncipovanie tohto práva (na inštalovanie rozhlasu a zabezpečenie rozhlasového vysielania v obydlí) v tejto veci u osôb vo výkone trestu odňatia slobody oproti bežnej populácii.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a popri zisťovaní, či obsahuje zákonom požadované náležitosti, skúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať ho na doplnenie podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení označených práv časťou napadnutého prípisu generálnej prokuratúry. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu malo dôjsť tým, že generálna prokuratúra sa v napadnutom prípise z 18. novembra 2022 náležite nezaoberala námietkou o chýbajúcom rozhlase na izbách ústavu.

11. Ústavný súd pripomína princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, IV. ÚS 461/2018, II. ÚS 137/2019, I. ÚS 227/2019, II. ÚS 425/2021).

12. Okrem týchto úvah súvisiacich s formálnym aspektom princípu subsidiarity ústavný súd upriamuje pozornosť aj na jeho materiálny rozmer, ktorý sa prejavuje v povinnosti sťažovateľov vo svojich podaniach pred orgánmi ochrany práv uvádzať všetky argumenty. Ústavný súd totiž v konaní o ústavnej sťažnosti vyhodnocuje v teste ústavnosti skutkové a právne závery orgánov verejnej moci. Pokiaľ však konkrétne právne či skutkové argumenty sťažovateľa týkajúce sa veci samej neboli preskúmané a prejednané v konaní o opravných prostriedkoch z procesných dôvodov zapríčinených sťažovateľom, ústavný súd ich nemôže v teste ústavnosti posudzovať.

13. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

15. Právo na ochranu súkromného života vo výkone trestu odňatia slobody pokrýva predovšetkým zásahy do tohto súkromia vo forme sledovania a monitorovania odsúdených [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Gorlov a ďalší proti Rusku z 2. 7. 2019, sťažnosti č. 27057/06, č. 56443/09 a č. 25147/14], obmedzovania kontaktu s „vonkajším svetom“ (rozsudok Veľkej komory ESLP vo veci Khoroshenko proti Rusku z 30. 6. 2015, sťažnosť č. 41418/04; I. ÚS 488/2019 k obmedzeniu sledovania televízie vo výkone trestu; IV. ÚS 462/2022 k povoleniu návštev), prítomnosti zamestnancov ústavu či iných osôb pri osobnom stretnutí s právnym zástupcom či iných zásahov do takéhoto kontaktu (rozsudok ESLP vo veci Altay proti Turecku č. 2 z 9. 4. 2019, sťažnosť č. 11236/09; rozhodnutie o neprijateľnosti vo veci Falzarano proti Taliansku z 15. 6. 2021, sťažnosť č. 73357/14), nemožnosti navštíviť sociálne zariadenia bez prítomnosti iných odsúdených (rozsudok ESLP vo veci Szafranski proti Poľsku z 15. 12. 2015, sťažnosť č. 17249/12) alebo disponovania pornografickým materiálom (rozsudok ESLP vo veci Chocholáč proti Slovensku zo 7. 7. 2022, sťažnosť č. 81292/17).

16. Ústavný súd, zohľadňujúc skutočnosť, že sťažovateľ je umiestnený vo výkone trestu odňatia slobody a že nie je kvalifikovane právne zastúpený, pristúpil k preskúmaniu sťažovateľom vznesených námietok s ohľadom na naznačené štandardy ochrany práv odsúdených a ústavnú sťažnosť neodmietal bez ďalšieho len pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným prípisom a sťažovateľom označeným právom na súkromie.

17. V napadnutom prípise generálna prokuratúra v podstatnom konštatovala, že sťažovateľove dôvody o stavebných podmienkach vnútorných a vonkajších priestorov, zdravotnej starostlivosti, stravovania, zamestnávania, vybavovania sťažností, ale aj disciplinárnej praxe a využívania sociálnych práv odsúdených boli generálnou prokuratúrou preskúmané už prípisom generálnej prokuratúry z 15. novembra 2021. Generálna prokuratúra v napadnutom prípise poukázala na závery tohto spôsobu vybavenia sťažností sťažovateľa, ktoré považovala za zákonné, dostatočné a s jeho závermi sa stotožnila. Pod generálnou prokuratúrou uvedené „*dôvody o stavebných podmienkach vnútorných priestorov*“ možno podľa názoru ústavného súdu zaradiť aj námietku o chýbajúcom rozhlase na izbách. V napadnutom prípise sa generálna prokuratúra bližšie venovala aj námietkam sťažovateľa k disciplinárnemu potrestaniu z mája 2022 (holenie a zastrihávanie fúzov a brady), ochrane nefajčiarov, výmene oblečenia, režimu budenia a večierok, harmonogramu

sprchovania a vychádzok, sprchovaniu na vnútornom pracovisku „*Ručné šitie obuvi*“, nefunkčnosti knižnice a disciplinárnemu potrestaniu za porušenie povinnosti nosiť preukaz. Tieto námietky generálna prokuratúra považovala spomedzi 13 námietok uvedených sťažovateľom v podaní z 15. augusta 2022 za najpodstatnejšie, preto na nich reagovala konkrétnejšie. Sťažovateľ zároveň jednotlivé okruhy námietok odôvodnil v rozdielnom rozsahu, keď námietku o chýbajúcom rozhlase na izbách oproti námietkam o disciplinárnom potrestaní alebo osobných prehliadkach formuloval výrazne stručnejšie. V porovnaní s argumentmi uvedenými v ústavnej sťažnosti sa argumenty v podaní z 15. augusta 2022 (tiež v podaniach z 24. septembra 2021 a 30. júla 2021) obmedzujú na tvrdenie o tom, že izby v ústave nie sú vybavené rozhlasom, že rozhlas sa nachádza spolu s vypínačom a reguláciou hlasitosti na chodbe oddielov, a tým nespĺňa zákonnú normu v zmysle § 18 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o výkone trestu. Argumentmi uvedenými v ústavnej sťažnosti nad tento rámec, ktoré sťažovateľ nepoužil v jeho podaniach adresovaných prokuratúre, sa ústavný súd z dôvodu subsidiarity nemohol zaoberať, keďže mali byť predložené najprv prokuratúre.

18. Ak v súhrne námietok, ako ich sťažovateľ vo svojom podaní z 15. augusta 2022 zachytil, generálna prokuratúra neuviedla konkrétnejšiu odpoveď na jednu jeho námietku (chýbajúci rozhlas na izbách), ústavný súd to nepovažuje za nedostatok spôsobujúci ústavnú neudržateľnosť napadnutého prípisu. Podstatný je totiž celkový kontext sťažovateľovho podania, v ktorom išlo o jednu z viacerých námietok. V dôsledku následného sťažovateľovho procesného postupu (podávanie ústavných sťažností proti jednotlivým častiam napadnutého prípisu) by sa mohla javiť tá-ktorá časť prípisu ako menej odôvodnená.

19. Pretože generálna prokuratúra sa v napadnutom prípise plne stotožnila s prípisom generálnej prokuratúry z 15. novembra 2021, pričom poukázala na závery v ňom obsiahnuté, ústavný súd považoval za náležité sa s ním oboznámiť a priblížiť relevantné pasáže.

20. Generálna prokuratúra v prípise z 15. novembra 2021 o. i. konštatovala, že tematická previerka stavu zákonnosti v ústave bola vykonaná v súlade s § 18 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) zákona o prokuratúre a s čl. 1 ods. 1, 4 písm. a) až h), čl. 6 písm. d), e) a čl. 9 príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 6/2010 o postupe prokurátora pri výkone dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti v miestach výkonu trestu odňatia slobody. Tematická previerka bola vykonaná v súčinnosti s pracovnou skupinou. Generálna prokuratúra poukázala na určitý subjektívny pohľad u viacerých odsúdených oslovených členmi pracovnej skupiny, ktorí sa buď pozitívne, alebo negatívne vyjadrili, osobitne na oddiele B4 (kde bol sťažovateľ ubytovaný), napr. k dodržiavaniu osemhodinového spánku, úrovni stravovania, zdravotnej starostlivosti, odievaniu, vykonávaniu vychádzok a návštev, podmienkam na vnútornom pracovisku a vzdelávaní. Výsledky tematickej previerky boli vyhodnotené a poznačené v zázname zo 6. októbra 2021, so sťažovateľom bol vykonaný rozhovor, pri ktorom bol oboznámený s poznatkami získanými pri previerke po preverení námietok z podania z 30. júla 2021 k podmienkam v ústave s tým, že neboli zistené žiadne nedostatky, pre ktoré by bolo potrebné zo strany dozorového prokurátora prijať konkrétne opatrenia. Všetky okolnosti namietané v podaní z 30. júla 2021 boli podľa generálnej prokuratúry zo strany dozorového prokurátora v priebehu konania tematickej previerky riadne, dostatočne a objektívne prešetrené. V jeho postupe pri vybavovaní podania sťažovateľa formou tematickej previerky nezistila generálna prokuratúra žiadne porušenie zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, na ktoré by bolo potrebné reagovať prijatím prokurátorského opatrenia.

21. Vzhľadom na čiastočné odkazovanie generálnej prokuratúry v prípise z 15. novembra 2021 na záznam z tematickej previerky ústavný súd prihliadol aj na jeho obsah. Z jeho relevantných častí vyplýva, že pracovná skupina navštívila oddiel B4, kde bol ubytovaný sťažovateľ, vrátane výstupného oddelenia, kde vykonala rozhovory s odsúdenými k podmienkam ich výkonu trestu odňatia slobody. Stavebné podmienky na oddiele B4 a jeho materiálne vybavenie je podľa krajskej prokuratúry primerané veku zariadenia, jednotlivé ubytovanie a hygienické priestory boli v čase previerky čisté. Zariadenie umyvárne a sprch je staršie, v mesiaci október mali zahájiť rekonštrukčné práce. Na oddiele je pre odsúdených zriadená spoločenská miestnosť s televíziou. Pracovná skupina navštívila aj oddiel B2, vnútorné pracovisko „*Šitie obuvi – Euroobuv Komárno*“, výstupný oddiel a oddelenie výkonu disciplinárnych trestov (pri posledných dvoch sa zmienila o spoločenskej miestnosti s televíziou). Po uvedení ďalších zistení krajská prokuratúra uviedla, že priebeh tematickej previerky bol vykonaný podľa plánu, jej výsledky oznámila na stretnutí jej účastníkov s konštatovaním, že v súvislosti s preverovaním podmienok výkonu trestu odňatia slobody u odsúdených v ústave podľa zákona o výkone trestu neboli zistené žiadne závažné nedostatky, a preto vo vzťahu k ústavu nebolo potrebné zo strany dozorového prokurátora prijať osobitné opatrenia. Napokon krajská prokuratúra uviedla vyjadrenia členov pracovnej skupiny a sťažovateľa.

22. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého prípisu generálnej prokuratúry (v spojení s obsahom prípisu generálnej prokuratúry z 15. novembra 2021, s ktorým sa generálna prokuratúra v napadnutom prípise stotožnila, a so súvisiacimi závermi uvedenými v zázname o tematickej previerke), konštatuje ústavnú konformnosť sťažovateľom napadnutého odôvodnenia napadnutého prípisu generálnej prokuratúry v časti týkajúcej sa chýbajúceho rozhlasu na izbách. Tvrdenia sťažovateľa o chýbajúcom rozhlase na izbe síce priamo neboli adresované jednotlivým stupňom prokuratúry, nepriamo však prokuratúra vyjadrila svoje stanovisko (nezistila závažné nedostatky). Previerku vykonávala okrem osobnej návštevy priestorov ústavu aj formou priamych rozhovorov s odsúdenými nachádzajúcimi sa (nielen) na rovnakom oddelení ústavu ako sťažovateľ. Ani v rámci pripomienok odsúdených sa podľa záznamu z tematickej previerky takáto námietka nevyskytla.

23. Ústavný súd berie do úvahy aj zistenia prokuratúry z tematickej previerky, podľa ktorých na oddieloch sú vytvorené podmienky na sledovanie televízie v spoločenských miestnostiach. Sťažovateľ dodáva, že rozhlas je dostupný (s výnimkou nefunkčnosti počas obdobia, keď sa nachádzal na oddelení B4, ktoré nenamietal v podaniach adresovaných prokuratúre, pozn.) na jednotlivých oddieloch ústavu. Uvedené ústavný súd považuje za ústavne prijateľný rámec, v ktorom môže sťažovateľ realizovať svoje právo na súkromný život v zložke trávenia voľného času podľa svojich predstáv sledovaním aktuálnych spoločenských udalostí mimo ústavu. Sťažovateľ k uvedenej námietke nepripojil žiadnu skutočnosť, ktorá by svedčila o účelovom obmedzovaní práva na súkromie sťažovateľa ústavom, o úplnom popretí práva na súkromný život alebo prílišnom obmedzení v práve na prístup k informáciám (ktoré patrí skôr pod slobodu prejavu podľa čl. 26 ústavy). Neuviedol nič k povahe informácií, ktoré by chcel prijímať počúvaním rozhlasu na izbe a ktorá by bola nevyhnutne potrebná na realizáciu iného práva (napr. práva na vzdelanie, pozri rozsudok Mehmet Reşit Arslan a Orhan Bingöl proti Turecku z 18. 6. 2019, sťažnosti č. 47121/06, 13988/07 a 34750/07) alebo na ochranu jeho práv (napr. v súdnom konaní, ako to bolo v prípade Kalda proti Estónsku, rozsudok z 19. 1. 2016, sťažnosť č. 17429/10, bod 50).

24. Okrem namietaného nedodržiavania zákona v časti o vybavení cely (§ 18 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o výkone trestu), ktoré navyše nebolo ani po tematickej kontrole potvrdené, neposkytol ústavnému súdu takú ústavnoprávne relevantnú argumentáciu, ktorá by sa mohla premietnuť do záveru o porušení jeho základných práv podľa ústavy.

25. Už uvedené neznamená, že ústavný súd berie námietky sťažovateľa na ľahkú váhu. Práve naopak, ústavný súd je pripravený zasiahnuť na ochranu sťažovateľov, ktorí reálne znášajú dôsledky zásahov do svojich ústavou zaručených práv, avšak namietané zásahy do nich musia byť primeraným spôsobom podložené a zároveň musia dosahovať relevantnú intenzitu.

26. Ústavný súd tak pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutá časť prípisu generálnej prokuratúry nesignalizuje možnosť porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. že medzi sťažovateľom napadnutou časťou prípisu generálnej prokuratúry na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

27. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že predmetný článok ústavy patrí medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky a vyjadruje princíp právneho štátu a princíp právnej istoty. Uvedený princíp nemá charakter samostatne uplatňovaného práva. Jeho porušenie možno namietat len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie označených základných práv napadnutou časťou prípisu generálnej prokuratúry, nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto princípu (napr. I. ÚS 8/97, II. ÚS 821/00, IV. ÚS 55/2018). Vzhľadom na tento záver ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

28. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

III.1. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

29. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadala, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

30. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m.

III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu